

Beide aanhalingen zijn dus minder op haar plaats in zijn betoog. Beide toch zouden veeleer in staat zijn ons te doen overhellen tot de meening, dat het aanbeveling verdient om, waar dit mogelijk is, maar reeds aanstonds de vervuiling van openbaar water door voor rotting zeer vatbare stoffen te voorkomen, en hiermede niet te wachten tot er een praktisch bruikbaar middel zal gevonden zijn om ook aan de laatste pathogene microbe te belletten daarin den dood of de onschadelijkheid te zoeken.

Amsterdam, 15 Februari 1902.

J. MENNO HUIZINGA.

In het verslag van het Staatstoezicht op krankzinnigen en krankzinnigen-gestichten in de jaren 1897—1899 aan den Min. v. Binnenl. Zaken komt op blz. 31 o. a. het volgende voor :

„Naar aanleiding van klachten ons in 1897 geworden uit de gemeente „S(oest) in de provincie Utrecht betreffende overlast, den ingezetenen aan„gedaan door krankzinnigen en andere zenuwzieken in een zoogenaamde „zenuwinrichting, werd door ons een bezoek aan bedoelde inrichting gebracht. „Er waren toen 2 krankzinnigen, ten opzichte van wie de aangifte, als be„doeld bij Art. 3 der Wet, had plaats gehad. Zij werden goed verpleegd, „maar genoten meer vrijheid dan hen in het belang der inwonenden kon „toegestaan worden. De directeur werd verzocht het toezicht te verscherpen „en hen niet alleen te laten uitgaan. De Burgemeester deelde ons na obser„vatie mede dat hem niet gebleken was dat de patiënten uit de inrichting „de menschen op straat lastig vielen.

„Dat meerdere krankzinnigen dan aangegeven waren onder de verpleegden „voorkwamen, bleek ons niet, ook niet later, toen wij ingevolge speciale „opdracht der Regeering andermaal deze inrichting bezochten en de Burge„meester mede op bedoelde inrichting en haar bevolking zijn speciale aan„dacht gevestigd hield”.

Dit bericht, dat op verschillende plaatsen aan bedenkingen onderhevig, zelfs verdachtmakend is gesteld, zal ik oraangetast laten, maar het is niet volledig. De inspecteurs verzuimen de feiten te vermelden waarop de klachten der ingezetenen dan wel waren gegrond en daarmede tevens te verklaren, dat de desbetreffende zaak niets had uit te staan met de verpleegden van het sanatorium Rustoord te Soest. Ik meen verplicht te zijn het ontbrekende aan te vullen, al was het alleen tot geruststelling van die ambtgenooten, die vóór en na hun vertrouwen in die inrichting stelden en blijven stellen. Uit een onderzoek naar den grond dier klachten is gebleken, dat op zekeren dag in 1897 een persoon (de H. . . .) te M. . . . in de provincie Utrecht woonachtig en als psychisch lijder wel bekend bij de geneeskundige ambtenaren van het gesticht voor krankzinnigen te Utrecht, de gemeente Soest per rijtuig op tapageuze wijze is doorgereden en aldaar in een zomerlogement zijn intrek heeft genomen. Hij heeft aldaar allerlei zonderlinge handelingen gepleegd en op diverse tijdstippen de aandacht op zich gevestigd door zijn vreemde gedragingen op den publieken weg. Na eenige dagen is hij weer vertrokken, resp. teruggevoerd naar zijn woonplaats.

Dat sommige ingezetenen van Soest, ofschoon ten onrechte, gemeend hebben dat die persoon op Rustoord verblijf hield, moge voorbarig zijn, maar laat zich begrijpen; dat de inspecteurs deze opheldering niet aan hun bericht hebben toegevoegd, wat de eerlijkheid gebod omdat „er zoo licht wat hangen blijft”, verklaar ik evenmin te begrijpen als dat zij in een officieel stuk een sanatorium voor zenuwlijders in onberispelijk vierdestands Nederlandsch een „zenuwinrichting” noemen. Is, wat ook mogelijk schijnt, de werkelijke oorzaak der klachten hun onbekend gebleven, waardoor die omissie verklaard wordt, dan komt het mij voor dat hun onderzoek ter plaatse op onvolledige wijze is geschied.

's-Hage, Februari 1902.

P. WELLENBERGH.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Inenting. Tegenover buitensporigheden als van die inentingsbestrijders, die tijdens de thans heerschende epidemie bij het Lagerhuis een voorstel hebben ingediend om het schijntje van vaccinatedwang in Engeland op te heffen, kunnen ook flinke voorbeelden vermeld worden. Lord NEWTON heeft in het Hoogerhuis voorgesteld, de berucht geworden conscientious objection te laten vervallen. De leden van den gemeenteraad van Helston hebben zich gezamenlijk laten inenten, om de Helstoners aan te moedigen, en er is afgekondigd, dat ieder zich kosteloos kan laten inenten. Een groot werkgever te Londen heeft een arts aan zijn fabriek laten komen om zijn werklieden geen tijd te laten missen en bekend gemaakt, dat niemand loon zou missen, indien hij wegens inenting werk zou verzuimen. Allen lieten zich nu gewillig inenten (*Lancet*).

Intusschen hebben de pokken zich verspreid naar Glasgow, Bristol, Manchester, Essex (reeds ruim 500 gevallen) en verschillende plaatsen van Zuid-Wales (*Brit. med. Journ.*).

Met welk een tegenzin rekening moet worden gehouden blijkt wel uit een voorstel der Londensche gasthuis-commissie om het bezoeken van pokkenlijders in de gasthuizen toe te staan, doch van de bezoekers niet te eischen, dat zij ingeënt zouden worden (al zou men daar wel op aandringen), doch alleen hun adressen op te nemen en die mede te deelen aan den geneeskundigen ambtenaren van hun district (*Lancet* 1 Febr.).

PARIJS. — Het instituut Pasteur. Prof. DUCLAUX, de directeur van het Instituut, is voor eenige weken op zijn college door een hemiplegie getroffen. Hij werd duizelig, ging zitten, schreef op een papier het woord „hemiplegie” en werd toen bewusteloos. Hij is thans op weg om te herstellen. PASTEUR is indertijd 25 jaren voor zijn dood hemiplegisch geworden. Zijn